

Pedra contra tisora

ESPECIAL INDIGNACIÓ

A la present edició especial del Pedra Contra Tisora, pretenem donar sortida a algunes reflexions que ens han semblat d'especial valor. El moviment dels indignats ha demostrat una capacitat d'arrelament forta tant als barris com en pobles com el nostre, en la qual les assemblees han articulat i organitzat el seu treball en clau local, al mateix temps que pensaven en clau global i es coordinaven entre si. Els manifestos, heterogenis, i un diferent per a cada assemblea, s'han assimilat de manera natural en alguns clams que han esdevingut quasi inequívocs i hegemònics en el sí de la indignació. Ara bé, quins són els perills que entranya aquest moviment? Que caldrà fer a partir d'ara per mantenir viva la brasa i plantejar objectius? Com es relacionaran les assemblees indignades amb la resta de moviments socials?

Per comptes de «crear» i «defensar» un punt de vista propi de La Gaianada, hem preferit donar veu a aquelles opinions que hem trobat a la xarxa i que resolien, o sense arribar a ser absolutament conclusives, tematitzaven millor els problemes que presenten les preguntes abans citades. Una vista retrospectiva sobre moviments similars esdevinguts els 10 últims anys, és «15M: El Perill Ciutadanista», un seguit d'aforismes per descriure el present i encarar el futur posant l'accent en les novetats del moviment, és «Desbordar les places. Una estratègia d'objectius», la falsa complicació que alguns han volgut veure en la relació entre indignats i independentistes, és «Decàleg per a independentistes indignats», i finalment, l'autocrítica d'un veterà dels moviments socials posant en dubte alguns passos que han posat en risc la integritat del moviment, i contra els quals caldrà estar alerta és «Més indignació i menys circ».

Esperem i desitgem, que trobeu en aquests textos eines útils i vàlides per al debat, la maduració personal, així com la crítica i la autocrítica, de tots els reptes que sorgeixen del moviment que ha nascut.

15 M EL PERILL CIUTADANISTA

Tothom sembla interessat en esclarir quin tipus de fenomen s'està produint aquests dies a les ciutats espanyoles, a les places com aquestes, en les que persones com nosaltres expressem el nostre descontentament davant la situació que patim. M'agradaria profundament dir i creure que estem davant d'un moviment la característica principal, i la font d'inquietud que sembla generar, té a veure amb la dificultat a la hora de sotmetre'l a una tipificació clara, resultat de la seva renúncia als principis d'identitat i identificació propis d'un sistema que exigeix als seus interlocutors que es presentin sempre com a instàncies orgàniques inconfusibles amb les quals es possible negociar. Una mica, si se'm permet, a la manera d'aquella cançó de La Polla Records que segur que molts coneixeu «¡No somos nada! / ¡No somos nada! / Quieres identificarnos, tienes un problema». Però això és el que m'agradaria pensar i dir, però no estic segur de poder fer-ho sense sentir que estic fent-vos una concessió injusta, l'objectiu de la qual seria només aconseguir els vostres aplaudiments. En realitat, el que penso -i temo- és que aquesta mobilització es pugui homologar com un episodi més del que podríem anomenar el movimentisme ciutadanista. El ciutadanisme és la ideologia que ha vingut a administrar i atemperar les restes d'esquerranisme de classe mitja, però també de bona part del que ha sobreviscut del moviment obrer. El ciutadanisme es concreta en un conjunt de moviments de reforma ètica del capitalisme, que aspiren a alleugerar els seus efectes mitjançant una agudització dels valors democràtics abstractes i un augment en les competències estatals que la

facin possible, entenent d'alguna manera que la explotació, la exclusió i l'abús no són factors estructurants, sinó mers accidents o contingències d'un sistema de dominació al qual es creu possible millorar moralment. El ciutadanisme no impugna el capitalisme, sinó els seus «excessos» i la seva carència d'escrúpols. El ciutadanisme sol concretar-se en mobilitzacions massives destinades a denunciar determinades situacions considerades injustes, però sobretot immorals, i ho fa proposant estructures d'acció i organització làbils, basades en sentiments col·lectius i molt més que en idees, amb un èmfasi en la dimensió performativa i amb freqüència «artística» o festiva.

Prescindint de qualsevol referència a la classe social com a criteri classificatori, remet en tot moment a una difusa ecumene d'individus als que s'uneixen no els seus interessos, sinó els seus judicis morals de condemna o aprovació.

Els moviments socials ciutadanistes no deixen de ser revitalitzacions del vell humanisme subjectivista, però aporten com a relativa novetat la seva predilecció per un circumstancialisme militant, exercit per individus o col·lectius que es reuneixen i actuen al servei de causes molt concretes, en moments puntuals i en escenaris específics, renunciant a tota organització o estructuració duradores, a tota adscripció doctrinal clara i a qualsevol cosa que sembli un projecte de transformació o emancipació social que vagi més enllà d'un vitalisme més aviat borrós, acord d'heterogeneïtats incommensurables que, no obstant, assumeixen articulacions cooperatives momentànies en nom de la consecució d'objectius

d'emoció, impaciència i convicció, sense banderes, sense himnes, sense líders, sense centre, mobilitzacions alternatives sense alternatives que es funden en principis abstractes d'índole essencialment moral i per a les quals la conceptualització d'allò col·lectiu és complicada, quant no impossible.

No sé si serà casual que una de les figures predilectes per aquest individualisme comunitarista o d'aquell comunitarisme individualista, basat en la sintonia sobrevinguda entre subjectes, sigui la xarxa. Llavors un pensa en les virtuts d'internet i les formes de sociabilitat que propicia, paradigma de relació reticular, paradís on s'ha pogut fer palpable per fi la utopia d'una societat d'individus desancorats i sense cos, en un univers d'instantaneïtats, una solidaritat empàtica basada en el diàleg i l'acord sincrònic entre persones individuals amb un alt nivell d'exigència ètica amb elles mateixes i el món.

Entre altres efectes, aquest tipus de concepcions de la acció política al marge de la política es tradueix en la institucionalització de la assemblea com a instrument per antonomàsia de i per als acords entre individus que no accepten ser representats per res ni per ningú. Aquesta forma radical de parlamentarisme es conforma com a òrgan inorgànic els components del qual es passen el temps negociant i discutint entre sí, però tenen greus dificultats en negociar o discutir amb qualsevol instància exterior, perquè en realitat no tenen res que oferir que no sigui la seva autenticitat comunitària i que és més intralocutora que interlocutora.

L'activisme d'aquest tipus de moviments s'expressa de manera anàloga: generació de petites o grans

bombolles de lucidesa i impaciència col·lectives, que operen com espasmes en relació i contra determinades circumstàncies considerades inacceptables, iniciatives d'apropiació del espai públic que poden ser especialment espectaculars, que posen l'accent en la creativitat i que prenen prestats elements procedents de la festa popular o de la *performance* artística. Es tracta, per tant, de mobilitzacions derivades de campanyes específiques, per a les quals poden establir-se mecanismes i instàncies de coordinació provisionals que es desactiven després..., fins a la pròxima oportunitat en la qual noves coordinades i assumptes les tornin a generar poc menys que del no res. Cada oportunitat mobilitzadora instaura així una veritat comunicacional intensament viscuda, una exaltació en la qual el malson de les relacions de producció, les dependències familiars i els servilismes estructurals conformen la nostra vida quotidiana s'han esvaït per uns moments o inclús dies.

Es genera així durant el lapse en que la mobilització es produeix una espècie de refugi en el qual viure una emancipació en última instància il·lusòria de la gravitació de les classes i els enclavaments, una victòria momentània de la realitat en tant que construcció interpersonal sobre allò real com a experiència objectiva del món.

El que vull, amb la meua intervenció, és advertir del perill de que, en efecte, la gran mobilització en marxa aquests dies esdevingui un exemple d'aquest tipus de grans convulsions col·lectives inspirades i orientades per allò que en la pràctica pot ser una mera crítica ètica del ordre econòmic i polític que patim, estructurant vagament entorn a una no menys

vaga denuncia d'una entitat abstracta, quasi metafísica, que és «el sistema». A Barcelona hem conegut diversos exemples d'aquest tipus de mobilitzacions tant potents com efímeres, que s'han esvaït en el no-res un cop els mitjans de comunicació han deixat d'atendre el colorista espectacle que oferien. Per descomptat el moviment contra la guerra d'Irak al 2003 seria un paradigma d'això, però també ho serien les mobilitzacions estudiantils contra el pla Bolonya el març de 2009, que assoliren puntes importants de dramatisme social, però que, al cap d'unes setmanes de la algidesa en el desallotjament del rectorat de la Universitat de Barcelona, s'extingiren sense deixar després de si cap altre cosa que un buit i una inanitat de les quals encar en som víctimes a les universitats catalanes. Així doncs es planteja de forma urgent la qüestió de què fer quant la intensitat de la emoció col·lectiva que ens reuneix ara i aquí es vagi esmoreint i quant - i no càpiga cap dubte que això succeirà d'aquí a uns dies- els mitjans de comunicació deixin de considerar-nos «interessants» i els polítics d'expressar una certa simpatia i comprensió davant del malestar que ens congrega aquest matí.

És la discussió política i la imaginació col·lectiva a les que, aquests dies i en aquesta i altres places, els correspon concebre i organitzar un camí que converteixi aquest escàndol front el que passa i ens passa en energia històrica.

Manuel Delgado, professor d'Antropologia a la Universitat de Barcelona.

(traduït per un militant de La Gaianada)

DESBORDAR LES PLACES UNA ESTRATÈGIA D'OBJECTIUS

1. El moviment del 15M que s'ha desplegat durant aquests dies suposa el final d'una llarga etapa d'obediència i submissió. Prendre les places ha estat el gest radical que -repetit en tantes ciutats- ens ha permès llençar el crit col·lectiu de «Ja n'hi ha prou. Volem viure». Hem començat a perdre la por. Juntes hem travessat la impotència i la soledat.

2. Hem après a organitzar-nos, a prendre decisions col·lectivament, a viure al carrer i a que el carrer visques en nosaltres. La intel·ligència col·lectiva ha estat prodigiosa ja que ha permès portar endavant el que semblaria impossible: crear un altre món a dintre però també en contra d'aquest món fet de misèria moral i econòmica. Hem sabut autoorganitzar un forat negre inintel·ligible per al poder i que per això el tem. El poder tem tot allò que no pot entendre, i en conseqüència, controlar.

3. La novetat fonamental del nostre moviment és que no es construeix sobre la societat-fàbrica sinó que neix al ajuntar-se i compartir-se el malestar de cada una. No anem a la plaça presa en tant que treballadors, ciutadans... sinó que allà deixem enrere tota identitat. Som més que ningú en cap altre lloc cada una de nosaltres mateixes, i a la vegada, som les singularitats d'una força del anonim, d'una força de vida que apunta més enllà del que hi ha.

4. El nosaltres que s'ha format no preexistia, no estava latent, sinó que ha sorgit en el mateix moment que hem pres les places. Per això és un nosaltres obert, obert a tot el que vol entrar i formar-ne part. A la plaça hem après a conjugar el verb polititzar, i el propi espai ha sigut el que ha permès la articulació de les diverses polititzacions que es donen necessàriament dividides en el temps. La remor de fons que el poder volia silenciar ha emergit. Nosaltres som els rostres d'aquest rumor que ha acabat amb el silenci del cementiri.

5. Prendre les places significa abans de res prendre la paraula. Però la paraula, el discurs no és tant el que es diu com el que es fa. En les places preses el més important és el que es fa i com es fa. Això és cert i ha estat així. Passa, en canvi, que a poc a poc la potència que ens donava una forma de funcionar (comissions, subcomissions, consens...) s'ha convertit en un autèntic fre. Per un

costat, una organització tan subdividida si bé pot ésser eficaç introdueix una dispersió creixent, una pèrdua dels continguts essencials, i sobretot, una profunda arbitrarietat que acaba per ser paralitzant. Per altre costat, el consens ha de ser un mitjà però mai un objectiu en si mateix, del contrari decisions polítiques inajornables no poden prendre's. El fet d'estar junts no pot mesurar-se en unitats de consens.

6. Ara el problema fonamental és com continuar el moviment que ha començat. Perquè hi ha quelcom que dia a dia estem comprovant: si no avancem cap endavant, necessàriament retrocedim. I això és així perquè la posició que hem aixecat al prendre les places es veu minada, tant pel retorn a un primer pla de les opcions personals, és a dir, d'un proliferar d'interessos completament subjectius que havíem aconseguit defugir, com per la campanya de difamació («el 15M està degradant», «perjudiquen a altres...») orquestrada mitjançant els medis de comunicació oficials.

7. El problema no és si abandonem la plaça o no. El problema és com seguim endavant amb un moviment que ha estat el més important dels últims anys i que egurament obrirà un cicle de lluites. A plaça Catalunya hem cridat molts cops «Aquí comença la revolució». Potser hauríem de prendre'ns seriosament aquestes paraules. Quant afirmem «no som mercaderies», «ningú ens representa» o altres frases semblants estem construint un discurs revolucionari que soccava allò essencial d'aquest sistema. El problema no és si abandonem la plaça o no. El problema és si ens atrevim a passar d'indignats a revolucionaris.

8. Com a indignats sabíem que s'havia d'atacar abans que ningú als polítics i als banquers. Aquesta intuïció era encertada especialment pel que fa referència als primers. El subsistema polític que funciona amb el codi govern/oposició és molt fàcil d'atacar. N'hi ha prou amb afirmar de manera conseqüent que «ningú ens representa» i curtcircitem un dels codis fonamentals que organitzen la realitat. No en va la deslegitimació del Estat dels partits ha crescut. En canvi, no hem aconseguit erosionar el codi tenir diners/no tenir diners que regeix el subsistema econòmic. Ni per descomptat hem sabut

fer front a la crisi i al ús de la crisi com a mode de govern.

9. Per aquesta raó el moviment de la «presa de places» està abocat a haver de fer un salt ja que del contrari, ens quedarem a dintre d'una bombolla autocomplaent feta d'opcions personals o la deslegitimació de la política per si sola no arribarà mai a obrir un altre món. S'ha d'atacar tota la realitat, aquesta realitat tota sencera capitalista en la que ens ofeguem. Fer un salt significa, doncs, atrevir-nos a ser revolucionaries. Més exactament. Atrevir-nos a imaginar el que significar ser revolucionaries avui dia.

10. El problema no és si abandonem la plaça o no. El problema és com desbordem la plaça, i per això hem de pensar ja no només com a indignats sinó com a revolucionaris. Davant una realitat (capitalista) que és essencialment despolititzadora perquè reconduïx el conflicte i amaga al enemic, perquè augmenta incessantment les seves dimensions amb la finalitat que la objectivitat s'imposi, l'únic camí és la defensa de la politització: «quant res és polític, tot és polititzable». Desbordar la plaça és conjugar col·lectivament el verb polititzar, i per això hem d'inventar una articulació de dispositius que ja hem començat a usar: eixams cibernètics, assemblees generals i de barri, comissions diverses...

11. De la mateixa manera que som un nosaltres que no es pot subsumir en un espai públic no estatal - som una assemblea general, un grup de fusió, un poble nòmada, un món fet de singularitats - la organització que organitzi el desbordament ha de ser també una articulació complexa de dispositius. La força del anonim, la força de qualsevol via que som, rebutja els models antics identitaris i sectorials. Així mateix qualsevol intent de recuperar la nostre força mitjançant la forma partit està abocada necessàriament al fracàs. La força del anonim mai podrà estar tancada en una urna.

12. Desbordar la plaça no és una metàfora. Consisteix en infiltrar-se dintre de la societat com un virus, actuar com a partisans que sabotegen la realitat durant la nit. Però hem de tornar intermitentment a la plaça i esforçar-nos per mantenir-hi un rastre del nostre desafiament. La plaça presa ha de seguir

sent una referència política, i a la vegada, la millor base d'operacions de la qual partir per prosseguir aquesta guerra de guerrilles. Infiltrar-se en la societat implica, en definitiva, un qüestionament radical de tot el que s'imposa amb la força de la objectivitat. Per a que aquesta lluita sigui efectiva hem de dotar-nos d'una estratègia d'objectius i de modes adequats d'actuació. El crit de ràbia i d'esperança que ha ressonat a les places ha d'organitzar-se políticament, del contrari es perdrà en la foscor. I de nou el silenci entrarà al nostre cor.

13. Quant la vida és el camp de batalla es venen avall els diversos fronts de lluita i es fa més fàcil que mai crear una estratègia d'objectius. La estratègia d'objectius que proposem podria començar amb: a) 1000 euros per a cada persona pel sol fet de formar part de la societat i donada ja la riquesa ja acumulada. b) No més desnonaments i retorn dels expulsats. Possibilitat de tornar l'habitatge a un banc i no seguir pagant la hipoteca. c) No a la llei Sinde.

Contra la privatització de la xarxa. La estratègia d'objectius s'inscriu i té sentit solament a l'interior del moviment que deslegitima l'Estat dels Partits. No es tracta per tant d'uns punts mínims que uns portaveus negocien.

14. Una estratègia d'objectius requereix la acció directa per a poder imposar-se. En la nostre època, en canvi, la seva culminació no pot pensar-se sota el model de la vaga general clàssica. Per un costat, la fàbrica ha perdut tota centralitat política en la mesura que es disseminava pel territori; per l'altre, en ella existeix la por i els sindicats històrics saben com gestionar-la. De la mateixa manera que amb la presa de la plaça es va inventar una forma de lluita inesperada, la pròpia acció directa ha de ser pensada de nou. La transformació social, econòmica i política que ha tingut lloc en les últimes dècades – la societat sencera s'ha convertit en productiva – juga al nostre favor ja que esten la vulnerabilitat a tot

el territori. Per aquesta raó la acció directa ha de ser sobretot interrupció de fluxos de mercaderies, energia, i informació, que travessen i organitzen la realitat.

15. El gest radical de prendre la plaça que s'ha plasmat en tantes ciutats ha de seguir buidant les institucions de poder però ha de prolongar-se en un bloqueig real i efectiu d'aquest sistema d'opressió. No és quelcom impossible. Som nosaltres mateixos vivint els qui sostenim aquest sistema d'opressió. Si vertaderament estem indignats hem de fer de la nostre vida un acte de sabotatge i llavors tot caurà avall. Tot caurà avall com un castell de cartes i potser descobrim una platja a la Puerta del Sol. Encara no sabem quines sorpreses pot oferir-nos el món que estem començant a construir.

Santiago López Petit, professor de Filosofia de la Universitat de Barcelona. (traduït per un militant de La Gaianada)

DECALEG INDEPENDENTISTES INDIGNATS

La gent independentista i d'esquerres viu el moviment dels indignats amb sentiments ambivalents. D'una banda, simpatitza amb aquest esclat de ràbia contra les injustícies del sistema econòmic i contra els gestors de la crisi. A tot plegat, però, s'hi contraposa l'evidència incontestable que aquest no és, per ara, un moviment que tingui la qüestió nacional a l'agenda com a quelcom prioritari. Per a alguns dels acampats a la Plaça Catalunya de Barcelona, sembla que el dret a l'autodeterminació no forma part d'aquesta «democràcia real» de la que fa bandera el moviment. Com se superen aquestes contradiccions? Fins a quin punt són reals o són producte d'intoxicacions interessades i percepcions generades pels mitjans? Quin paper ha de jugar l'independentisme d'esquerres en l'interessant i esperançador procés

que s'està vivint a les places d'arreu del país? Aquest apunt exposa deu claus que cal tenir en compte per interpretar el moviment dels indignats en clau catalana. Són deu idees bàsiques, nascudes de l'optimisme i el convenciment del vell axioma que diu que la lluita per l'emancipació nacional és indestruïble de la lluita per l'emancipació social.

1 Els #indignats no són un moviment independentista. I què? A ningú li hauria de sorprendre l'existència de moviments socials no independentistes als Països Catalans. N'hi ha hagut sempre. No era independentista la Plataforma Aturem la Guerra. O la Plataforma en Defensa de l'Ebre. Al sí d'aquests moviments hi havia independentistes, i també gent que no ho era. Hem treballat junts, hem crescut i hem après els uns dels

altres. I això ens ha enriquit i ens ha fet més millors persones. I a més, els 'indepes' hem convençut a molta gent. Ara n'hauem de convèncer de nova. Paciència!

2 Estem pagant la factura del monopoli ideològic de la dreta independentista. Alguns es pregunten com pot ser que, després de l'eufòria independentista dels darrers temps, aquest nou moviment social sigui tant reticent a incorporar la qüestió nacional. L'explicació cal buscar-la en l'eclosió del que hauríem de començar a qualificar, sense por, de dreta independentista. Un sobiranisme que ha aparcat l'agenda social i que, a més a més, ha tingut un ressò enorme en els mitjans de comunicació i ha eclipsat el discurs de l'independentisme d'esquerres, que no ha estat prou hàbil a l'hora d'elaborar relat i introduir-lo en la

societat. I ara en paguem la factura. O la fractura. Com plantejar alternatives a aquest discurs és una cosa que no farem en aquest apunt, però l'independentisme progressista de totes les tendències faria bé d'abordar aquesta qüestió de forma seriosa ben aviat.

3 Ubicar l'autodeterminació a l'ideari dels indignats ja és una victòria. Gastar hores i hores mirant de convèncer una assemblea perquè s'aprovi una cosa tan bàsica com el dret d'autodeterminació pot semblar un desgast absurd, però no ho és. No hem de perdre de vista que la majoria de la població no és independentista. Som una minoria que treballa per convèncer i arribar a ser majoritària. Per tant, que l'assemblea indignada hagi inclòs la qüestió nacional a l'agenda, encara que hagi estat a empentes i rodolons, és una victòria. L'independentisme ha demostrat que un moviment social que demani democràcia no pot deixar de banda la qüestió del dret a l'autodeterminació. Fa uns quants anys de ben segur que no hauria estat tan fàcil.

4 Els indignats catalans marquen la seva pròpia agenda. Els indignats de Plaça Catalunya van començar a caminar sent la corretja de transmissió de la protesta de la Plaza del Sol. Ara, els dos moviments són més autònoms i es miren més de tu a tu. Per començar, a diferència de l'Acampada Sol, la gent de Barcelona ja ha decidit que abandona la plaça de Catalunya. La proposta passa per aprofitar l'embranchida i enfortir lluites sectorials i locals. El proper 14 i 15 de juny acamparan davant del Parlament de Catalunya per protestar contra la política de retallades del Govern de la Generalitat. Agenda nacional, doncs. I gairebé sense voler-ho. L'aigua sempre torna al molí.

5 Més enllà de Barcelona també passen coses. El cantautor **Feliu Ventura** feia esment en un tweet de la necessitat de treure's les ulleres de «vista metropolitana» per abordar la realitat del moviment dels indignats. El caràcter de les lluites és molt diferent lluny de la centralista i

sempre difícil Barcelona, on sempre ha estat més difícil arribar a consensos sobre la qüestió nacional en el sí d'uns moviments socials. A comarques hi ha molts menys dubtes.

6) De nou, la feblesa de l'espai català de comunicació. Si percebem el moviment dels indignats com un moviment de matriu espanyola, en gran part és conseqüència que els mitjans del país no han estat capaços d'explicar-lo en clau catalana. Som allò que ens expliquem. A més, si tenim en compte que han estat mitjans com *El País* els que, per raons cojuturals, han donat més espai a la protesta, entendrem que el moviment s'hagi explicat, fins ara, des d'una perspectiva molt estatal.

7 Twitter, una eina d'intoxicació massiva. Les xarxes socials són una arma de doble tall, molt útils per difondre informació al marge dels grans mitjans, però també un niu de rumors, mitges veritats i comentaris desestabilitzadors. Els contraris i els crítics amb les acampades les han emprat de forma nociva, intoxicadora i en alguns casos insultant. I quan Twitter es converteix en un abocador de brossa digital, una mena d'e-notícies col·lectiu, el millor que podem fer és apagar-lo. La realitat és al carrer, i no al nostre *time line*. Relativitzem tot allò que hi llegim, o prendrem mal.

8 Sense indignats, l'independentisme fracassarà. Hi ha qui ha titllat el moviment dels indignats de minoritari i marginal. Aquesta visió és esbiaixada i curta de mires. Ningú sap exactament què és i què serà això que està passant. Gran part de la població hi simpatitza, malgrat no en comparteixi les formes, l'estètica o determinats plantejaments. Si volem que l'independentisme sigui majoritari en tots els àmbits de la societat algun dia, això passa per treballar també en moviments com aquest. Hi hem de ser, vaja. A totes.

9 Sense independentistes, els indignats fracassaran. L'independentisme és un moviment molt transversal. L'esclat d'indignació

el pot haver agafat amb el peu canviat, però el temps posarà les coses a lloc. És de calaix que un moviment que qüestiona l'estatus quo haurà de comptar amb la força, el bagatge i la capacitat mobilitzadora de l'independentisme d'esquerres si vol reeixir. No integrar-lo seria una actitud poc intel·ligent.

10 Siguem crítics, però des del respecte i amb voluntat constructiva. Simpatitzar amb els indignats no vol dir callar davant d'allò que considerem impropis d'un moviment que diu defensar la democràcia real. Cal denunciar la burocràcia impròpia de l'assemblearisme, les infiltracions de l'espanyolisme ranci o del racisme, i l'apoliticisme d'alguns que diuen que no són ni de dretes ni d'esquerres. Cal desmuntar també el cosmopolitisme tronat d'aquells que reconeixien el dret d'autodeterminació arreu, menys als Països Catalans. Però cal fer-ho amb intel·ligència. Rellegint una i altra vegada cada tweet i cada post. Mossegant-nos la llengua si cal. Amb il·lusió, vaja. I amb la voluntat de construir alguna cosa nova, que transformi aquest esclat d'indignació en quelcom que vagi més enllà. Indignar-se, sí. I què més? La clau és que aquest «i què més» no podrà ser sense nosaltres, els *indepes* de sempre. Els bons, els que tenim raó.

Roger Pala, acampat i indignat independentista.

MÉS INDIGNACIÓ I MENYS CIRC AUTOCRÍTICA DE L'ACAMPADA DEL SOL

Escric això no com a retret, sinó com a autocrítica constructiva i toc d'atenció. El moviment 15M, a força de sacrificis i esforços ha aconseguit un èxit sense precedents i demostrat una capacitat d'organització tècnica impressionant. Per això mateix no podem desapropiar aquest èxit i aquesta energia, i crec que ho estem fent. Això està escrit a Madrid, però sé que també val per a, com a mínim, diverses aplecs d'altres ciutats.

Després dels cops de pal i detencions del dia 15 i el desallotjament del dia 16, milers i milers de persones sense experiència militant van inundar la plaça del Sol. Reocuparen la plaça més emblemàtica de l'estat espanyol desobeint les seves lleis, envaint la plaça per a bolcar la seva ràbia, la seva indignació i el seu odi contra un règim mafiós de polítics i banquers.

El règim ja no podia, ni pot, esclafar-nos per la força, doncs els disturbis serien monumentals i desastrosos per a un govern en crisi com aquest. A més, en aquesta situació la repressió faria créixer exponencialment el moviment. L'enemic estava a la defensiva, desbordat i veient-les venir. La seva única opció era i és apaivagar-nos amb mà esquerra, contenir-nos, entretenir-nos, influir-nos jugant al policia bò i el policia dolent, fer que fóssim nosaltres els que abandonavem la «seva» plaça i a sobre ens creguéssim que la decisió era nostre. No poden destruir-nos a cops de pal, però veuen que poden influir-nos per a que esdevinguem inofensius.

I què fem nosaltres? Què hem fet per aprofitar aquesta enorme força, aquesta immensa ràbia rebel de desenes de milers de persones disposades a acudir a la plaça per desafiar il·legalitzacions i ultimàtums? Potser hem pensat d'ocupar el «Banco de España» que està a tres minuts caminant de la plaça del Sol, o la seu de Telefónica a dos carrers de distància, o anar en massa a cridar una mica davant de la Moncloa, tot recte per Gran Via i Princesa amunt? No. Hem creat mil i una comissions i subcomissions. Tallers artístics, recitals, abraçades gratuïtes i consells per trobar-te a tu mateix. Avui dimarts 24 de Maig pel matí entro a la pàgina web per a veure els horaris d'assemblees i comissions del dia i no trobo res d'això, en el seu lloc trobo horaris per la performance d'embarassades, per la reunió de clowns i el taller de forns solars. Perdona? Totes aquestes coses poden estar bé, però no toquen ara. Per a res. Ara toca lluitar i no malgastar força acumulada. Això dels dies passats fou una insurrecció i és un error canalitzar i domesticar aquesta energia transformadora en simples activitats que pots trobar a qualsevol centre municipal. El que no va poder fer la policia i el govern ho podem fer nosaltres, vull pensar inconscientment: matar la revolta, adormir-la, avorrir-la, dispersar-la, en definitiva fer-la inofensiva per al règim.

El Govern nacional, després de vendre la seva ànima a la banca, està més dèbil que mai, immers en una enorme crisi política, amb

picabaralles internes i una enorme pressió dintre del propi règim per a que dimiteixi. Al mateix temps, la energia popular, l'esperit rebel de la gent, l'odi i el menyspreu cap als banquers i els polítics està al nivell més alt des de fa molts anys. És moment de ser audaços i anar endavant, la situació ens permet molt de marge per atacar, per a forçar, per pressionar. Tenim la carta ja guanyada de la força simbòlica i física de la Porta del Sol i de la resta de places del país, no la perdem, utilitzem-la per atacar, per guanyar, no per a passar una bona estona venent circ.

PS: Per cert, no oblidem els detinguts. Què vol dir això que una comissió ha entaulat conversacions amb alts càrrecs de la Delegación de Gobierno sobre la continuïtat del aplec, quant hi ha 24 companyes i companys detinguts i colpejats sota acusacions falses? Primer que retirin els càrrecs dels companys, després potser els deixarem asseure's sota una carpa a que ens expliquin, amb llum i taquígrafs, de que van. Són professionals de la mentida, el paternalisme i la amenaça mafiosa, no podem deixar que dos nanos recent sortits de la facultat negociïn res en privat amb aquesta gent.

Acampat anònim a la plaça del Sol de Madrid, durant l'inici de les acampades.